

DOI: <https://doi.org/10.32838/2523-4803/71-4-7>

УДК 330.341.1

Сімак С.В.

доктор наук з державного управління, професор,
Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського

Simak Sergii

V.I. Vernadsky Taurida National University

ДОСЛІДЖЕННЯ ЗМІСТУ СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ІНВЕСТИЦІЙНО-БУДІВЕЛЬНОГО КОМПЛЕКСУ ТА МЕТОДОЛОГІЧНИХ ОСНОВ ЙОГО ФОРМУВАННЯ

Кризові явища у будівельному комплексі дали потужний поштовх до переосмислення причин виникнення проблем і пошуку нових, вільних від докризових вад, механізмів його подальшого розвитку. Триединою місією держави у нових умовах є регулювання макроекономічної ролі інвестиційно-будівельного комплексу, механізму економічних відносин його учасників і забезпечення ефективності проектних рішень. Державне регулювання розвитку інвестиційно-будівельного комплексу в Україні засновано на принципах реактивного стратегічного планування та спрямовано на вирішення актуальних соціальних та економічних завдань. В процесі подальшого розвитку, держава при розробці стратегії розвитку будівництва ставила цілі та завдання, що відповідали пріоритетним напрямкам економічної та (або) соціальної політики. Посилення економічного розвитку України потребує переходу від стратегії адаптації та мобілізації до стратегії модернізації і подальшого росту на основі інноваційного підходу, в рамках якого проходить селекція ефективних інститутів та інструментів соціально-економічного розвитку.

Ключові слова: будівництво, держава, економіка, інновація, інвестиційно-будівельний комплекс, стратегічні цілі, стратегія.

Постановка проблеми. Соціально-економічні процеси в Україні перебувають під впливом ряду загальносвітових кризових тенденцій. Підвищення мобільності галузей і посилення міжнародної конкуренції, негативно впливають на рівень зайнятості й оплати праці. Це підсилює необхідність проведення політики інновацій, підвищення конкурентоспроможності та структурних перетворень. Триваюча деіндустріалізація економіки може досягти критичного рівня, при якій буде необхідно підтримувати перспективні галузі сфери

послуг, які тісно пов'язані із промисловим сектором. Для цього вкрай важливе ефективне співробітництво між усіма рівнями виконавчої влади й між державним і приватним секторами. Реагуючи на наведені проблеми органи державного управління та місцевого самоврядування, повинні проводити усе більш складну соціально-економічну політику, шукати оригінальні комбінації різних методів і механізмів, висувати великі нові ідеї, здатні дати імпульс економіці. В українській практиці в останні роки збільшилися спроби використу-

вати технології стратегічного планування в управлінні розвитком як держави, так і регіонів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій.

Значний внесок у дослідження методологічних основ формування стратегії розвитку інвестиційно-будівельного комплексу зробили вітчизняні та зарубіжні вчені: Д. Белл, Дж. Гелбрейт, В. Іноземцев, Д. Клімов, В. Макаров, Б. Мільман, Т. Сакайя та інші. Але, незважаючи на певний науковий доробок, поточний стан інвестиційно-будівельного комплексу України сьогодні зумовлює необхідність подальшого дослідження цього питання. Крім того зміст поняття «стратегія» розкрито у працях відомих вчених: І. Ансоффа, В. Букова, В. Морошкіна, В. Ушакова, О. Віханського, З. Галушки, А. Гапоненка, А. Панкрухіна, Л. Забродської, А. Зуба, Д. Куїнна, М. Портера та ін. Спільним для всіх визначень є те, що під «стратегією» розуміють генеральну мету чи сукупність головних цілей розвитку досліджуваного об'єкта на певний період та низку заходів, спрямованих на їх реалізацію. Проте у економічній науці поняття «стратегія» істотно диверсифікувалося та, як наслідок, певні аспекти змістовного наповнення поняття «стратегія» потребують уточнення та подальшого вивчення.

Формулювання цілей статті. Метою статті є оцінка державної політики щодо будівництва та його підгалузей, формування на основі пізнання об'єктивних прямих і зворотних зв'язків макро- і мікроекономічних інвестиційно-будівельних процесів, моделювання впливу структури, економічного механізму і показників розвитку інвестиційно-будівельного комплексу на динаміку соціального і економічного розвитку держави та її регіонів, а такої динаміки – на будівництво.

Виклад основного матеріалу. На сьогодні необхідність стратегічного планування комплексного розвитку соціально-економічних систем України все більшою мірою усвідомлюється керівниками всіх рівнів державного управління. Тим часом аналіз світового досвіду підтверджує, що комбінація державного планового регулювання й ринкових механізмів не тільки можлива, але й необхідна. Основна риса сучасної якості планування полягає у відмові від директивності на користь балансу інтересів, встановленні партнерських відносин владних структур, у тому числі органів муніципального й державного управління з різними суб'єктами господарювання, населенням. А цього можна досягти, шляхом використання методів стратегічного територіального планування. Результати моніторингових досліджень свідчать, що в багатьох регіонах країни є концепції й програми перспективного комплексного соціально-економічного розвитку. Однак більш детальний аналіз цих документів свідчить, що вони мають ряд недоліків принципового характеру і носять переважно декларативний характер [5, с. 45].

Терміном «стратегія» (з грецької *strategos* – мистецтво перемагати) позначали поняття, суть якого полягала у підборі основних способів ведення війни чи окремих битв, котрі будувалися відповідно до визна-

чених цілей, структурованих ієрархічно, хронологічно і хорологічно, з урахуванням умов, наявних засобів та можливостей їх реалізації.

Згодом термін «стратегія» проник в економічну науку, де ним позначали поняття з дещо модифікованим змістом. Так, цей термін почали використовувати як для означення особливостей перспективного розвитку територіальних утворень різних ієрархічних рівнів (країна, регіон, адміністративний район, міське і сільське поселення), видів економічної діяльності, сфер економіки та господарства загалом, так і у менеджменті, управлінні тощо [1; 8].

Зарубіжний досвід свідчить, що стратегія нижчого ієрархічного рівня повинна бути врахована у кожній із стратегій вищого ієрархічного рівня [4; 9; 10]. Тільки за такої умови можна сформувати цілісний соціально-економічний та суспільно-політичний простір країни, а отже, добитись конкретних позитивних результатів у соціально-економічному зростанні.

Розробляються також секторальні стратегії, які дуже часто є одночасно територіально-ієрархічними. Наприклад, на національному рівні: Енергетична стратегія України на період до 2030 року, стратегія розвитку медичної освіти в Україні, стратегія розвитку нафтогазової промисловості, стратегії подолання бідності. На регіональному рівні це стратегія розвитку та маркетингу туризму в регіоні. На локальному рівні – стратегія розвитку міста.

Цілком очевидно, що стратегія розвитку інвестиційно-будівельного комплексу є секторальною територіально-ієрархічною стратегією. Під стратегією розвитку інвестиційно-будівельного комплексу у найширшому значенні розуміють стратегічну мету та низку часткових цілей, а також заходів реалізації будівельних робіт з метою забезпечення формування й розвитку виробничого потенціалу матеріальної сфери та його інфраструктури. Стратегію будівництва необхідно розробляти для того, щоб відповідні органи управління мали документ, керуючись яким, можна ефективно вести діяльність, пов'язану зі зведенням до експлуатації об'єктів і споруд.

Ось чому у стратегії розвитку інвестиційно-будівельного комплексу повинна бути передбачена низка таких заходів, які органи управління могли б виконати і за які повинні відповідати.

Отже, очевидно, що результати розроблення стратегії розвитку інвестиційно-будівельного комплексу повинні бути подані у вигляді документа, у якому мають бути висвітлені та обґрунтовані стратегічна мета, основні стратегічні напрями, заходи реалізації. Все в сукупності потрібне для владних структур із зазначенням їх можливостей, повноважень щодо реалізації стратегічних завдань.

Зрозуміло, що стратегія розвитку інвестиційно-будівельного комплексу не повинна охоплювати коло поточних завдань, які виникають у сфері будівництва. У цій стратегії, як і в будь-яких інших стратегіях, необхідно вирішувати ті найголовніші проблеми і завдання,

від виконання яких залежать напрями здійснення будівництва, що відрізняються між собою низкою специфічних ознак, оцінених відповідними показниками.

Стратегій розвитку інвестиційно-будівельного комплексу може бути багато, що пов'язано з низкою притаманних їм особливостей і ознак. Але всі вони повинні виражати загальнодержавні інтереси. Це означає, що будь-яка стратегія розвитку інвестиційно-будівельного комплексу повинна органічно вписуватися в національну стратегію соціально-економічного розвитку [6, с. 24].

Наприклад, сьогодні вже створено і розробляється низка стратегій житлового будівництва. Їх найважливіша ознака – те, що вони можуть бути спеціально розробленими як стратегії житлового будівництва, а можуть бути обґрунтованими у складі інших стратегічних документів. Так, стратегії житлового будівництва можуть входити до складу всіх територіально-ієрархічних стратегій.

Стратегії житлового будівництва розробляються у вигляді програмних документів, проектів законів, які можуть стати згодом чинними нормативно-правовими актами або можуть бути затвердженими такими актами тощо, постановами Кабінету Міністрів.

Класична стратегія викладається у спеціальному документі – стратегії розвитку інвестиційно-будівельного комплексу, в якому повинні бути чітко окреслені: 1) стратегічна мета – орієнтир, на досягнення якого має бути спрямоване будівництво; 2) стратегічні напрями – способи досягнення мети; 3) стратегічні завдання – конкретні цілі на довготерміновий період, що конкретизують і формують стратегічні напрями; 4) стратегічні пріоритети – першочергові щодо реалізації окремі стратегічні завдання.

Стратегія розвитку інвестиційно-будівельного комплексу має специфічні особливості: її розроблення завершується визначенням загального напрямку розвитку інвестиційно-будівельного комплексу; головне її завдання – концентрація зусиль на конкретних найважливіших завданнях і можливостях розвитку інвестиційно-будівельного комплексу; окреслення стратегії передбачає можливість її уточнення в перспективі: в ході реалізації можуть виникати непередбачені нові можливості розвитку інвестиційно-будівельного комплексу; реалізація стратегії може бути успішною лише за умови забезпечення зворотного зв'язку із користувачами; рівень її якості – це ступінь досягнення орієнтирів на конкретний часовий період з максимальним урахуванням чинників будівництва.

Стратегія розвитку регіонального інвестиційно-будівельного комплексу може бути складовою стратегії соціально-економічного розвитку області. Прикладом може слугувати стратегія розвитку Кракова, яка у остаточному варіанті складається з двох частин. У першій частині визначено плани, тобто завдання міста та головні цілі його розвитку, пов'язані з функціями Кракова як метрополії. У другій – середньострокова програма діяльності, у якій подано конкретні цілі і напрями

діяльності стосовно кожного окремого елемента програми, пов'язаного з різними аспектами функціонування міста.

Серед стратегічних цілей стратегії розвитку Кракова головною була та, яка розглядалася як комплекс узгоджених між собою цілей, вироблених з усвідомленням усіх необхідних передумов та способів їх досягнення. Серед стратегічних цілей не було виокремлено стратегії житлового будівництва, але вона входила до групи цілей дослідження умов і напрямів благоустрою м. Кракова, що мало забезпечити матеріальні передумови, необхідні для реалізації стратегічних цілей [7, с. 39].

У результаті активного розвитку міста Краків увійшов до групи «METREX» – об'єднання ста двадцяти метрополій – важливих центрів країн Євросоюзу. У 2000 р. Кракову присвоєно звання міста європейської культури, у ньому все частіше відбувалися мистецькі акції європейського масштабу. Такі світові лідери, як Tishman Speyer Properties, Motorola, Delphi, Phillip Moris, Electricite de France, Plive активно розміщували свої капітали у Кракові, що сприяло підвищенню конкурентоздатності міста на європейському ринку. Зростали роль і значення Кракова як світового центра культури, мистецтва, науки, сучасного туризму та економіки. Завдяки цьому актуалізувалася стратегічна мета розвитку міста – сукупність стратегічних цілей розвитку житлового будівництва.

Прикладом класичної стратегії житлового будівництва є «Житлова стратегія м. Львова», що була розроблена відповідно до Проекту LARGIS («Проект посилення інституційної спроможності місцевих і регіональних органів влади»), який реалізовувався в Україні протягом 2006–2011рр. Результати реалізації ранжували Львів – на друге місце в Україні за темпами відновлення будівництва житла.

Розробка стратегії – це перший етап стратегічного процесу, після чого проходить опрацювання детальних планів дій (операційних планів) та обґрунтування багаторічного бюджету [2, с. 188].

Наприклад, розроблення стратегії розвитку регіонального інвестиційно-будівельного комплексу потребує таких організаційних заходів: вибрати особу, відповідальну за підготовку стратегії (робочу групу повинен очолити заступник міського голови, який відповідатиме за координацію політики та стратегії різних підрозділів); створити робочу групу з представників усіх підрозділів міської ради, які пов'язані із сферою житлового та нежитлового будівництва; опрацювати механізм координації дій, який би забезпечував відповідність політики і прийнятих стратегічних положень стосовно житлового та нежитлового будівництва до сукупності визначених цілей стратегічного розвитку міста [3, с. 176].

Державне управління в мінливих ринковому середовищі повинно мати два основні напрями: поточне регулювання й керівництво стратегічними змінами (зміна галузевої і технологічної структури економіки,

підвищення конкурентоспроможності, зміна структури імпорту-експорту).

Саме зміна стратегії розвитку відбувається в результаті поєднання двох процесів: державного управління (законодавство, оподаткування, захист внутрішнього ринку, режим амортизації, процентна ставка, курс національної валюти) та стратегічного планування на самих підприємствах (мікрорівень). Стратегія розвитку підприємств має розроблятися з урахуванням макропараметрів державного управління (або їх довгострокового прогнозу) та специфіки перехідної економіки.

У стратегічному партнерстві приймають участь міська влада, найбільш великі й впливові організації, підприємства, об'єднання, громадськість і населення. Партнерство корисне для кожного з учасників. Підприємства й організації, що залучаються в процес розробки й реалізації Стратегії, одержують можливість аргументувати пріоритетність сфер, що представляються ними, і, відповідно, розраховувати на спільні дії з Адміністрацією. Крім того, розробка й реалізація Стратегії для підприємств стає також засобом діалогу з найближчими діловими партнерами й конкурентами. Адміністрація й інші владні структури за допомогою Стратегії одержують механізм регулярної відкритої взаємодії з бізнесом і громадськістю, механізм зворотного зв'язку, що дозволяє орієнтувати дії влади в інтересах суспільно визнаних цілей і напрямків. Населення, громадськість одержують можливість особистої участі в розробці Стратегії в рамках системи професійного й суспільного обговорення, що дозволяє їм, як впливати на вибір пріоритетів і заходів, так і реалізувати власний творчий і цивільний потенціал.

Стратегічне планування являє собою особливий вид управлінської діяльності, що полягає в розробці стратегічних рішень, що передбачають висування таких цілей і стратегій поведінки об'єктів управління, реалізація яких забезпечує їхнє ефективне функціонування в довгостроковій перспективі, швидку адаптацію до мінливих умов зовнішнього середовища. Ми вважаємо, що український підхід до сучасного стратегічного територіального планування повинен опиратися на наявні традиції довгострокового територіального планування, модернізовані застосуванням сучасних технологій, заснованих на принципах і методах стратегічного управління.

Об'єктом стратегічного територіального планування в загальному випадку виступає адміністративно-територіальна одиниця країни того або іншого рангу (область, район, місто, район у місті, селище, село).

Суб'єкт стратегічного територіального планування значною мірою визначається специфікою його об'єкта й носить у загальному випадку багаторівневий характер. Наприклад, стосовно до міста, ядром суб'єкта стратегічного планування його розвитку виступають органи муніципального управління. Разом з тим, до його складу входить державний компонент в особі органів регіонального, а в ряді випадків державного управління, представники інших суб'єктів управління

й господарювання, що мають стратегічні інтереси в розвитку території. Що стосується об'єкта стратегічного планування комплексного соціально-економічного розвитку, то в його якості повинні виступати, на нашу думку, усі галузі й сфери життєдіяльності території, а, що також соціальні процеси.

Формування стратегії розвитку інвестиційно-будівельного комплексу – складний процес, здійснення якого вимагає дотримання певних принципів, головними з яких пропонується вважати принципи цілеспрямованості, соціальності, комплексності, системності, адаптавності, ефективності, мінімізації ризику, балансу інтересів, легітимності, демократичності, професіоналізму, принципу «першого керівника».

Враховуючи те, що зовнішні й внутрішні впливи на складні і різноманітні процеси у інвестиційно-будівельній діяльності мають в основному ймовірнісний характер, при оцінці ефективності інвестиційних рішень необхідно враховувати вплив ризиків й невизначеності.

Прийняття стратегії розвитку інвестиційно-будівельного комплексу – це, в остаточному підсумку, досить відповідальне управлінське рішення, яке має певні ризики. Тому дотримання принципу мінімізації ризику означає, що в процесі формування стратегічного вибору повинні бути оцінені (по можливості) різні ризики, які обумовлені виконанням тих або інших пріоритетних функцій у майбутньому. Характеристики прогнозованих ризиків повинні бути враховані при порівняльному аналізі варіантів стратегічного вибору.

Оптимальне функціонування інвестиційно-будівельного комплексу неможливо без балансу інтересів його учасників. Проблема полягає в тому, що економічні інтереси суб'єктів регіонального інвестиційно-будівельного комплексу носять, як правило, різноспрямований, а найчастіше й суперечливий характер. Механізм поєднання таких інтересів повинен бути заснований на позиціонуванні категорій «потреба» і «інтереси» у якості об'єктів наукового аналізу. Принцип балансу інтересів багатозначний і припускає знаходження консенсусу як між владними структурами різного рівня, так і професійними й суспільними групами населення, щодо стратегічних цілей і пріоритетів розвитку, механізмів їх практичної реалізації.

Розробка Стратегії здійснюється з урахуванням основних ідей і результатів офіційних прогнозів і програм. Мета, завдання й проекти Стратегії стають елементами планування для всіх учасників його розробки й реалізації. Отже, з погляду нормативно-законодавчої бази стратегія розвитку інвестиційно – будівельного комплексу є складовою стратегії соціального та економічного розвитку держави на державному рівні та соціально-економічного розвитку регіону на регіональному рівні.

Однак не можна однозначно стверджувати про вторинність стратегії інвестиційно-будівельного комплексу по відношенню до стратегії розвитку. Адже при розробці стратегії вихідними є сценарні умови, у тому

числі стан основних фондів, який безпосередньо залежить від результатів підтримки й розвитку інвестиційно-будівельного комплексу.

Висновки. Встановлено, що стратегія розвитку інвестиційно-будівельного комплексу має наступні специфічні особливості: її розроблення завершується визначенням загального напрямку розвитку інвестиційно-будівельного комплексу; головне її завдання – концентрація зусиль на конкретних найважливіших завданнях і можливостях розвитку інвестиційно-будівельного комплексу; окреслення стратегії передбачає можливість її уточнення в перспективі: в ході реалізації можуть виникати непередбачені нові можливості розвитку інвестиційно-будівельного комплексу; реалізація стратегії може бути успішною лише за умови забезпечення зворотного зв'язку із користувачами; рівень її якості – це ступінь досягнення орієнтирів на конкретний часовий період з максималь-

ним урахуванням факторів будівництва. Зазначено, що метою будівництва є збільшення адаптаційних можливостей індивіду, та суспільства в цілому, у взаємодії із навколишнім середовищем, а під стратегією розвитку інвестиційно-будівельного комплексу у найширшому значенні розуміють стратегічну мету та низку часткових цілей, а також заходів реалізації будівельних робіт з метою забезпечення формування й розвитку виробничого потенціалу матеріальної сфери та його інфраструктури. Формування стратегії розвитку інвестиційно-будівельного комплексу – складний процес, здійснення якого вимагає дотримання певних принципів, головними з яких пропонується вважати принципи цілеспрямованості, соціальності, комплексності, системності, адаптації, ефективності, мінімізації ризику, балансу інтересів, легітимності, демократичності, професіоналізму, принципу «першого керівника».

Список літератури:

1. Ансофф И. Новая корпоративная стратегия. Санкт-Петербург : Питер, 1999. 416 с.
2. Воронкова В.Г. Соціально-економічне прогнозування: навчальний посібник. Київ : ВД «Професіонал», 2004. 288 с.
3. Герасимчук З.В., Вахович І.М. Організаційно-економічний механізм формування та реалізації стратегії розвитку регіону : монографія. Луцьк : ЛДТУ, 2002. 248 с.
4. Мельник Л.Г. Екологічна економіка : підручник. 3-тє вид., випр. і допов. Суми : ВТД «Університетська книга», 2006. 367 с.
5. Джеймс Г. Баддс, Магдалена Северська, Марина Губа та ін. Місто і економіка (або місцевий економічний розвиток) : Посібник для працівників органів місцевого самоврядування. Київ : Академпрес, 2003. 152 с.
6. Панибратов Ю.П., Барановская Н.И., Асташенков В.П. Развитие регионального строительного комплекса в условиях рынка. *Иzv. вузов. Стр-во.* 1997. № 10. С. 23–27.
7. Рекитар Я.А., Кондратьев В.Б., Сидорова Н.А. и др. Строительный комплекс в капиталистической экономике: функционирование экономического механизма и новые явления в развитии. Москва : Наука, 1991. 273 с.
8. Хмил Т.М., Василик С.К., Шишмарева Л.О. Стратегический менеджмент. Харьков : ИД «ИНЖЭК», 2004. 136 с.
9. Francis J.C. Investments: Analysis and management. N.Y.: Me Graw-Hill, 1976. 710 p.
10. Loic Wacquant. Getto. Loic Wacquant. International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences. London: Pergamon Press, Elsevier Ltd, 2004. P. 12–15.

References:

1. Ansoff I. (1999) Novaya korporativnaya stranegiya [New corporate strategy]. SPb.: Piter, 416 p.
2. Voronkova V.G. (2004) Socialno-ekonomichne prognouzuvannya: navchalniy posibnik [Socio-economic forecasting: tutorial]. Kyiv: VD "Profesional", 288 p.
3. Gerasimchuk Z.V., Vahovich I.M. (2002) Organizatsiyno-ekonomichniy mekhanizm formuvannya ta realizatsii strategii rozvitku regionu: monografiya [Organizational and economic mechanism of formation and implementation of regional development strategy: monograph]. Lutsk: LDTU, 248 p.
4. Melnik L.G. (2006) Ekologichna ekonomika: pidruchnik. 3 vyd., vypr. i dopov. [Ecological economics: tutorial. 3rd ed., corr. and add]. Sumy: VTD "Universitetska kniga", 367 p.
5. Djeims G. Badds, Magdalena Severska, Marina Guba ta in. (2003) Mysto i ekonomika (abo mistseviy ekonomichniy rozvytok): posibnyk dlya pratsivnikiv organiv mistseвого samovryaduvannya [City and Economy (or Local Economic Development): A Guide for Local Government Workers]. Kyiv: Akadempres, 152 p.
6. Panibratov U.P., Baranovskaya N.I., Astashenkov V.P. (1997) Razvitie regionalnogo stroitel'nogo kompleksa v usloviyah rynka [Development of the regional construction complex in market conditions]. *Izv. vizor. Str-vo*, no. 10, p. 23–27.
7. Rekitar Ya.A., Kondratiev V.B., Sidorova N.A. i dr. (1991) Stroitelniy kompleks v kapitalisticheskoy ekonomike: funktsionirovanie ekonomicheskogo mehanizma i novie yavleniya v razvitii [The building complex in the capitalist economy: the functioning of the economic mechanism and new phenomena in development]. Moscow: Nauka, 273 p.
8. Hmil T.M., Vasylyk S.K., Shyshmareva L.O. (2004) Strategicheskiy menedgment [Strategic management]. Kharkiv: ID "INZHEK", 136 p.
9. Francis J.C. (1976) Investments: Analysis and management. N.Y.: Me Graw-Hill, 710 p.

10. Loic Wacquant. Getto. Loic Wacquant. International Encyclopedia of the Social & Behavioral Sciences. London: Pergamon Press, Elsevier Ltd, 2004. P. 12–15.

ИССЛЕДОВАНИЕ СОДЕРЖАНИЯ СТРАТЕГИИ РАЗВИТИЯ ИНВЕСТИЦИОННО-СТРОИТЕЛЬНОГО КОМПЛЕКСА И МЕТОДОЛОГИЧЕСКИХ ОСНОВ ЕГО ФОРМИРОВАНИЯ

Кризисные явления в строительном комплексе дали мощный толчок к переосмыслению причин возникновения проблем и поиска новых, свободных от докризисных недостатков механизмов его дальнейшего развития. Трехединой миссией государства в новых условиях является регулирование макроэкономической роли инвестиционно-строительного комплекса, механизма экономических отношений его участников и обеспечение эффективности проектных решений. Государственное регулирование развития инвестиционно-строительного комплекса в Украине основано на принципах реактивного стратегического планирования и направлено на решение актуальных социальных и экономических задач. В процессе дальнейшего развития, государство при разработке стратегии развития строительства ставила цели и задачи, которые отвечали приоритетным направлениям экономической и (или) социальной политики. Усиление экономического развития Украины требует перехода от стратегии адаптации и мобилизации к стратегии модернизации и дальнейшего роста на основе инновационного подхода, в рамках которого проходит селекция эффективных институтов и инструментов социально-экономического развития.

Ключевые слова: строительство, государство, экономика, инновация, инвестиционно-строительный комплекс, стратегические цели, стратегия.

RESEARCH OF THE CONTENT OF THE STRATEGY OF DEVELOPMENT OF THE INVESTMENT AND CONSTRUCTION COMPLEX AND METHODOLOGICAL BASIS OF ITS FORMATION

Crisis phenomena in the construction industry have given a powerful impetus to rethink the causes of problems and find new, free from pre-crisis defects mechanisms for its further development. The three-pronged mission of the state in the new conditions is to regulate the macroeconomic role of the investment and construction complex, the mechanism of economic relations of its participants and ensure the effectiveness of project decisions. State regulation of the development of the investment and construction complex in Ukraine is based on the principles of reactive strategic planning and is aimed at solving urgent social and economic problems. In the process of further development, the state in developing a strategy for the development of construction set goals and objectives that correspond to the priority areas of economic and / or social policy. Strengthening Ukraine's economic development requires a transition from a strategy of adaptation and mobilization to a strategy of modernization and further growth based on an innovative approach, which includes the selection of effective institutions and tools for socio-economic development. Strategic planning is a special type of management activity, which consists in the development of strategic decisions that provide for the establishment of such goals and behavioral strategies of management objects, the implementation of which ensures their effective functioning in the long run, rapid adaptation to changing environmental conditions. We believe that the Ukrainian approach to modern strategic spatial planning should be based on existing traditions of long-term spatial planning, modernized using modern technologies based on the principles and methods of strategic management. The Strategy is developed taking into account the main ideas and results of official forecasts and programs. The purpose, tasks and projects of the Strategy become elements of planning for all participants of its development and implementation. Thus, from the point of view of the regulatory framework, the strategy of development of the investment and construction complex is a component of the strategy of social and economic development of the state at the state level and socio – economic development of the region at the regional level. However, it is impossible to state unequivocally about the secondary strategy of the investment and construction complex in relation to the development strategy. After all, when developing a strategy, the scenario conditions are the starting point, including the state of fixed assets, which directly depends on the results of support and development of the investment and construction complex.

Key words: construction, state, economy, innovation, investment and construction complex, strategic goals, strategy.